

Mire hívsz, már mindig hiányoznak
a részletek, a gazdagító szemcsék.
Felületünk sima, koccanásra kész.
Tarthatatlan a helyzet és a fej,
és végleges a kéz –

A folyosó partján várlak.
Nézem a kertet a zárt ablak mögül.
Elfogytak a tél érvei.
Messziről kezdesz kopogni felém.
Magasított sarkakon közlekedsz,
pár centivel a föld fölött.

Megállsz mögöttem, összehajtod,
s a táskád mellé ejted szemüvedet.
Csattanása úgy jár át a hűvös falak között,
mint gerincen a hideglelés.
Lencséjén szétszórt repedések,
szemed sarkából oda tűnt
a mosoly gyúrte szarkalábcsokor.
Válladhoz érnék vigasztalásul, de ekkor
azt mondod, *nem baj.*
Majd mindentől kissé távolabb megyek.

Az vállalja, kire várnak valahol,
hogy többet ért, mint amit értenie adnak.
Magányosoké az egyirányú sáv.

Melléd szegődtem. Kerülőúton, kaptatókon.
Tudtam, hova viszel,
vártam, hogy rájőjj te is.
Tájidegen volt rajtad a topánka, a kosztüm, a laptoptáska –
növényekre terelted a szót.
Egy-egy madárnevet szajkóztál vaktában,
hogya csend tolakvó társaságán kifogj.
Egyszer én is tudtam egy fát mutatni,
mert fákra bárhol és bármikor rámutathatunk.
És akkor rájöttem, hogy egyenesben csak az maradhat,
aki az irányokról mit se tud.

Panorámaterasz a város fölött.
Én gyerekként örvendek a szívószálnak,
te inkább kortyolod a húsíót.
Kérésemre gyűltünk itt ma össze,
mégis te állsz elő hamarább. Pillanatig se légy adósom.
Átnyújtasz egy ruhát, *ha meg nem sértelek.*
Kimostam, hordd, ha tetszik. Szerettem, aztán mégsem.
Te még hordasz ilyen színeket.
(Hátad mögött végül ilyen lett az ég,
és jól álltak egymásnak.)
Előkerül egy piros szalvétába csomagolt
marék ginkómag, a botanikus kertből.
Jó fogogatni őket, mondod, ha meguntad, eldobod.
A kellemes tapintás apropóján én is átadom
a favágáskor talált darabból kifejtett
macskát. Mintha mozdult volna azóta is.
Sokat simogattam, amíg tenyerembe fért.
Kipróbálad. *Pont jó neked is.*
A díszpapírral felmagasztosított
villanykörte tátongó doboza
mintha csak odakallódott volna kezügyedbe.
A mellékszereplő áriája.

Nekem van szállásom, ott elalhatsz te is.

Újra letről indul a beszéd galacsinja.
Egyszer pedig már elhangzott ez is,
hogyan lehet, hogy megint a hallgatás verméből kell kitámogass,
a csevegés pódiumáról letámogassalak.
Csak egy pillanatra bírn azonos térerővel, együtt birtokolva ugyanazt,
a lehető és a lehetetlen közötti senkiföldjét!
Elbeszéltem, hogy véresre vertek a blokk előtt, a kezeimet nézem ezalatt.
Elbeszéléd, hogy nem volt gyerekszobád, eközben a házak felé figyelsz.
Meggyónt sérelmeinkkel
feloldjuk egymásban a részvétet.
Figyelemtől sugárzó szürkeséged elviszi hátán az alkonyatot.

Városunk felé még éppen látható lépcső vezet.
De a saját lábodon mentél haza, kérdezed, igaz.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat